

[Poul Dam.]

villigt til at klare den. Ja, det er måske næsten sådan, at en række folk i dårlige økonomiske omstændigheder, men med ønske om at klare sig selv, bliver ramt særlig hårdt. Der findes andre, der har de samme økonomiske vanskeligheder, men som ikke har nogen hæmninger med hensyn til at henvende sig til det offentlige. De skal nok klare sig på den ene eller den anden måde; de sender bare regningen videre til socialkontoret. Det er godt, at vi har socialkontorerne til at klare det, men det er ikke sikkert, at det er godt for de pågældende mennesker, at de bliver bestyret den ene gang efter den anden i, at det ikke kan betale sig at forsøge at klare tingene selv.

Jeg håber, at vi får gennemført disse lovforslag. Jeg håber, at vi på en række punkter får gjort dem mere sociale i den forstand, at man i højere grad interesserer sig for, hvem der er skyldnere, hvordan vi virkelig hjælper skyldnerne bedst, og hvad de i det hele taget er for nogle mennesker.

Det andet store område — idet jeg er klar over, at sognefogedspørgsmålet er et stort spørgsmål for sognefogder, og det er der ikke noget at sige til, men vi andre kan vel gå lidt lettere hen over det — er spørgsmålet om lokalnævnene vedrørende politiets virksomhed. Det er naturligvis en forbedring, så sandt som hver gang man laver en ting om og giver den et nyt navn, er der vel håb om, at folk opdager, at den eksisterer. I og for sig kunne de gamle politiråd have klaret nogle af disse ting, hvis de bare havde fungeret, hvis man bare havde lagt mærke til, at de var der. Men nu er de her altså, og dette her skulle være en forbindelse mellem politiet og kommunerne som de bedste repræsentanter for borgerne til at sikre en rimelig behandling af klager over politiets virksomhed.

Jeg må sige, at jeg anerkender det gode formål, men jeg er alvorligt bange for, at formålet ikke opnås ved dette her. Hvis man nu går videre fra paragrafferne og ser på, hvem det egentlig er, der kommer til at sidde i disse lokalnævn, så finder man, at det for det første er repræsentanterne for politiet, og det er klart, at de skal have lejlighed til at blive hørt i de sager, der vedrører dem selv. Dernæst er det borgmestrene, altså folk, der ifølge velunderrettede repræ-

sentanter for borgmesterkredse har kolossalt meget at gøre i forvejen, og som repræsentere bestemte flertalsgrupper. Jeg har ikke nogen oversigt over, hvem der er borgmestre her i landet, selv om nogle af dem jo gør sig stærkt bemærket og enkelte af dem også viser sig her i salen en gang imellem. Men jeg ved, at det først og fremmest er de store gamle partiers repræsentanter, der er borgmestre, og det er i mange, ja, måske næsten alle tilfælde udmærkede mennesker. Men én ting er fuldstændig sikker, og det er, at der ingen mulighed er for, at der i noget af disse lokalnævn kommer til at sidde en repræsentant for dem, der, skal vi sige sætter spørgsmålstegn ved noget af det, der foregår i samfundet. Dette samfunds kritikere, som også har ret til at udtale sig, er systematisk holdt ude — ikke med vilje, det ved jeg, det kender jeg justitsministeren alt for godt til. Det vil sige, at vi får nogle lokalnævn, som repræsenterer de grupper, der ligesom hr. Gudme er sikre på, at politiet er vore alles gode venner, som aldrig gør noget forkert, og som kan blive bagtalt en gang imellem, men den bagtalelse kan vi hurtigt fjerne. Jeg mener, vi har et godt politi i det store og hele, men netop derfor er det vigtigt, at tilliden opbygges, og at den er baseret på, at der findes organer, som i givet fald har vilje til at være virkelig kritiske, for kun hvis man har en garanti for, at en kritik virkelig kan komme frem, virkelig kan blive hørt i lokalnævnene, kan man have tillid til, at klager over politiet bliver behandlet tilstrækkelig alsidigt. Jeg håber, at vi kan få justitsministeren i tale på dette område i udvalget, og skal tilsige vores støtte til en saglig og grundig udvalgsbehandling.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg kan jo i en vis forstand takke samtlige ordførere i hvert fald for modtagelsen af visse dele af lovforslagene.

Jeg vil undtagelsesvis begynde med at takke den sidste ordfører, hr. Poul Dam, fordi han med sine indledende bemærkninger, holdt i principielle vendinger, sparede mig for imødegåelse af en vis kritik, som var fremkommet om enkeltheder i forslagene fra to af ordførerne, nemlig fru Nathalie Lind og hr. Gudme. Jeg er lettet over, at jeg ikke behøver at gå i rette med de to ordførere, idet jeg nok skal huske at anerkende, at de